

Sagt om boken

Berättelserna skildras med ett språk och en känsla, som om jag fått se en omskakande film. Det berör mig totalt. En sådan martyrhistoria har jag aldrig tidigare upplevt. Det händer på biblisk mark. Det är nu det sker. Jesus uppenbarar sin närvaro. Det sker under. Muslimer tar emot Jesus. Trots dödsstraff.

Islamiska staten (IS) tvingar barn och vuxna att förneka Jesus om de vill leva. När bekännelsen till Jesus uttalas från deras läppar döms de till halshuggning. Efteråt blir kropparna upphängda på kors för att varna alla som ser, att underordna sig islam.

Det vi får möta i berättelserna är en trohet till Jesus som vi i Europa är helt främmande för. Dramatiken påminner om det som hände under kommunismen med Josef Stalin i Sovjet och Mao Tse Tung i Kina. Men islam är hårdare. En grymhet utan gräns. Ändå är mötet med Jesus så starkt att de som mött Honom hellre väljer att dö än att förneka sin kärlek till Jesus.

Boken blir ett väckelsebudskap som berör ande, själ och kropp. Den här boken vill jag att mina barn och barnbarn ska läsa. Då blir tydligt vad islam syftar till och vad levande kristendom innebär.

– **STANLEY SJÖBERG**
PASTOR

Jag vill å det varmaste rekommendera boken "Är du kristen ska du dö!". Jag blev själv helt gripen av denna bok! Här får du möta kristna bröder och systrar som är kallade att leva ut sin Jesustro i extremt utmanande och prövande miljöer. De olika, var för sig unika vittnesbörderna, väjer inte för att förmedla det oerhörda lidande, i Jesu efterföljd, som många i dessa områden tvingas att gå igenom. Samtidigt präglas bokens vittnesbörd av både hopp, kärlek och tacksamhet och man blir verkligen djupt uppmuntrad av att möta dessa ödmjuka, mänskliga och varma trossyskon!

Bokens upplägg är lika enkelt som pedagogiskt. Person efter person avger relativt kortfattat sin livsberättelse och på slutet av varje vittnesbörd kommer som avslutning en personlig hälsning från personen till läsaren. Dessa hälsningar är både upplyftande och rannsakande på samma gång och hela boken är som en enda proklamation över Jesu ord: "Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut"!

– **HANS WEICHBRODT**
PRÄST I SVENSKA KYRKAN OCH
INSPIRATÖR INOM OASRÖRELSEN

”ÄR DU KRISTEN
SKA DU DÖ!”

TOM DOYLE

MED GREG WEBSTER

SJÖBERGS
FÖRLAG

"ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!"

© 2015 by Tom Doyle

Originalalets titel:

KILLING CHRISTIANS

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Utgiven på svenska 2015 av Sjöbergs Förlag AB

Webbsida: www.sjobergsforslag.se

E-post: info@sjobergsforslag.se

Tfn: 019-18 60 10

Översättning: Tomas Dixon

Bibelcitaten är, om inget annat anges,

hämtade från Svenska Folkbibeln.

Omslag: Dual Identity

Omslagsfoton: © Lightstock, Istock, Shutterstock

Tryckt inom EU, 2015

Första tryckningen

ISBN: 978-91-88247-06-3

INNEHÅLL

Förord	9
Introduktion: Förföljelse – den nya vardagen	11
1. Somalia: Likkistor fulla med liv	17
2. Syrien: Den enda tomma kyrkogården i Damaskus	31
3. Syrien: Flykting, men inte bortglömd	49
4. Irak: Gratis biblar i Mosuls moské	73
5. Irak: Kriget på gatan – kriget i hemmen	95
6. Saudiarabien: Med Jesus som livvakt	113
7. Egypten: Med kniven mot strupen	131
8. Gaza: Terroristerna behöver Jesus	149
Avslutning: Hur du och jag kan engagera oss	171
Om författarna	177

FÖRORD

De människor, som du läser om i den här boken, har uthärdat det outhärdliga. Eftersom deras lidande är så djupt och deras liv så hedervärda, vill vi att du, som läsare, ska kunna lita på att det vi skriver om dem är sant. Vi har ändrat vissa uppgifter, för att de av dem, som fortfarande lever, inte ska drabbas i onödan. Vi har till exempel rumsterat om i geografin. Men berättelserna är *inte* påhittade. Personerna är verkliga. Vartenda under, vartenda bönesvar, varenda ”omöjlig” flykt har gått till precis som det står. Bomberna har verkligen exploderat, tortyren har verkligen utförts och några av huvudpersonerna har verkligen dött – under olidlig smärta – precis som det står.

”Hälsningsorden” i slutet på varje kapitel är inte ordagrant återgivna utan återberättade av författarna – för att inget ska gå förlorat i översättningen.

Till sist: När du läser berättelserna, stå med oss i bön för dessa vänner. De är värda att bli sedda, och det enda de begär är att Jesus ska få all ära.

Tom Doyle
Greg Webster
September 2014

INTRODUKTION

FÖRFÖLJELSE – DEN NYA VARDAGEN

- Fyrtio egyptiska kyrkor nedbrända
- Husförsamlingsledare inspärrade i Irans beryktade Evin-fängelse
- Kristna korsfästa i Syrien

Under en enda månad 2013. Och det var först efter detta som det blev riktigt illa. Under sommaren 2014 chockerades världen av IS framfart. På bara några veckor skövlades stora områden i Syrien och Irak. Ödeläggelsen och mördandet trotsade all beskrivning. IS brutalitet och planer på att erövra världen i islams namn minner om assyrierna i Gamla testamentet. De assyriska arméerna jämnade byar och städer med marken och deras metoder var så grymma och gränslösa, att befolkningen på vissa håll föredrog kollektivt självmord framför att skinnas levande, spetsas på spjut, föras bort som slavar eller – för kvinnornas del – kidnappas och skändas.

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

Det är ett fascinerande historiskt faktum att IS föddes i samma region som det antika Assyrien. Och ett av deras främsta mål framstår nu tydligt och klart: att utplåna all kristendom.

Men det är inte bara IS som för krig mot biblisk tro. Kristendomen attackeras världen över. De som älskar Jesus hatas i land efter land och tvingas ofta betala ett fruktansvärt pris för att de vill leva som han. Ja, det finns många dödens länder, men syftet med den här boken är inte att slå larm om kristenförföljelsen. Det har andra redan gjort, och många hör och engagerar sig.

Men det är en sak, som larmrapporterna inte förmedlar, och det är en förståelse för vad det kostar i mänskligt lidande att följa Jesus på 2000-talet. Det är därför som vi har skrivit den här boken.

OCH EN SAK TILL vill vi få fram. Den accelererande förföljelsen kan lätt få oss att tro att världens kristna är stadda på reträtt och att kristenheten är på väg att utrotas av islamistiska terrorister och fanatiska diktatorer. I verkligheten är det tvärtom.

Jesus sade att hans efterföljare skulle lida förföljelse bara för att de höll sig till honom. Han sade också, att det skulle bli värre med tiden. Kvällen innan han korsfästes tog han upp detta mer i detalj: ”De kommer att utesluta er ur synagogorna, och det kommer en tid när den som dödar er ska tro att han tjänar Gud.” (Joh. 16:2) Mycket tyder på att det var vår tid, som Jesus talade om. På platser, som kontrolleras av islamister och styrs av sharialagar, verkar det bara finnas ett sätt för kristna att komma undan med livet i behåll – att bli muslimer igen.

I Iran och jämförbara länder måste man för att slippa ut ur fängelset bekänna sitt ”avfall”, återkonvertera till islam och förse polisen med en komplett lista på husförsamlingsledare. I Mosul i Irak ger IS stadens kristna fyra alternativ: konvertera till islam, betala *jizya*-skatten (vilket nästan ingen har råd med), lämna landet – eller dö.

Men: inga förtryckare har någonsin uppnått sitt syfte med att förfölja de kristna. Det har aldrig fungerat och det fungerar inte nu

heller. Tvärtom leder religionsmorden alltid och överallt till att evangeliet får större genomslag och att kyrkan växer.

Vi i västvärlden hotas inte av någon nämnvärd förföljelse, och statistiken visar att församlingstillväxten har avstannat under de senaste tjugo åren. Varför? För att Jesu budskap om kärlek och försoning frodas i ett klimat, som kännetecknas av fiendskap, fara och martyrskap.

Förföljelse av kristna och församlingstillväxt hör ihop som enäggstvillingar. Lidandet får alla Jesusrörelser att växa snabbare.

- I det Hamas-styrda Gaza, där före detta muslimer tillber Jesus mitt framför näsan på terroristerna.
- I Syrien och Irak, där undergroundförsamlingarna blomstrar, hur mycket IS omänskliga tortyr och halshuggningar än dominerar nyheterna.
- I Saudiarabien, där före detta muslimer tillber Jesus i islams hjärta – i Mecka och Medina.

Hur ofattbart detta än ter sig för kristna, som aldrig har utsatts för livshotande förföljelse, för lidandet en djup välsignelse med sig – genom att enskilda troende genomgår en radikal förvandling. Den som drabbas av svår förföljelse blir sig aldrig mer lik. Ibland känner inte ens de närmaste släktingarna igen dem, så märkta är de av att ha upplevt Jesus mitt i nöden. Det är inte många av oss, som gjort sådana erfarenheter. Förföljda kristna har blivit den äkta kristendomens nya ansikte. De brinner för Jesus och är helt fokuserade på att leva för honom – och dö för honom.

VII VÄSTVÄRLDEN har mycket att lära av dessa modiga trossyskon. De åtta berättelserna i den här boken presenterar dig för några av dem. De vet att de inte får släppa taget om Jesus. Som en drunknande som klamrar sig fast vid livbojen klamrar de sig fast vid Jesus. Och vad har de upptäckt? Att det faktiskt räcker med Jesus för att man

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

ska uthärda den ena livshotande prövningen efter den andra. Han tar dem i handen och leder dem, inte bort från lidandet men igenom det.

Malik, en Jesusefterföljare i Mellanöstern, sade en gång till mig: ”Alla kristna borde sitta i fängelse åtminstone en gång, för sin tros skull. Det är bra för dem!” Kan du relatera till det? Den före detta muslimen fortsatte: ”När du en gång upplevt ensamheten i en fängelsecell, blir du dig aldrig mer lik. Lättnaden är oerhörd när du inser att Jesus kan uppfylla din ensamhet till hundra procent – eller mer! Jag lärde mig mina djupaste andliga läxor på det kalla cellgolvet, utan något annat sällskap än Jesus.”

Malik är inte ensam om den erfarenheten. En ny generation har trätt fram – en generation som inte kan stoppas, hur omfattande förföljelsen än är – en generation som riskerar precis allt för att sprida Jesu kärlek. Titta på nyheterna och notera vilka länder och områden, som domineras av krig, fattigdom, rasism och religiösa mord. Där – mitt i eländet – blomstrar Jesu kyrka.

Tack vare människor som dem du kan läsa om i den här boken.

EN HÄLSNING TILL DIG

Den här boken tar dig med på en resa till platser, som du förmodligen aldrig har besökt – en *underground*-resa. Där finns Jesusfolket. Världen ovan jord blir allt mer kaotisk, men *underground* lever hans trogna i frid och trygghet – för att de är hans.

En ny Jesusrörelse växer fram, anförd av förföljda kristna. De har fått något av Gud som de flesta av oss inte vill ha: förmågan att uthärda det outhärdliga och bli styrkta av det. De är kyrkoledare på platser, som vi kanske inte ens har hört talas om, platser som är Gudsrikets nya brohuvuden i världen. Och de är fullt medvetna om att när de följer Jesus utan att låta sig hejdas, då blir det värre än illa. Då kommer de att piskas, kastas i fängelse, torteras, lemlästas. Eller dödas. Ändå tvekar de inte utan fortsätter framåt. För att de älskar Jesus.

Kommer kyrkan i Amerika och Europa att drabbas av förföljelse? Kanske. I så fall kan berättelserna i den här boken, berättelserna om kristna, som lidit svårt utan att förlora tron, bli din räddning. Och om förföljelsen *inte* skulle komma till oss är det kanske ännu viktigare, att du läser om dessa syskon. Så att du också börjar brinna för Jesus. En sak är klar: de här berättelserna kan man inte läsa utan att beröras. På djupet.

SÅ HUR ÄR DET – går kristendomen framåt eller bakåt? Den här boken berättar om segrar vid fronten, där attackerna mot Jesu kyrka är som våldsammast. Kriget rasar och det är inte någon fred i sikte. Och ändå har det nog aldrig sett bättre ut för Kristi kyrka på jorden.

KAPITEL 1

SOMALIA

LIKKISTOR FULLA MED LIV

MANNEN BLÄNGDE på likkistan, som studsade upp och ner på det öppna flaket medan lastbilen fortsatte västerut mot Kenya. Vänster framhjul körde ner i en grop och geväret slets ur hans grepp, men han fick fatt i pipan igen och tog ett fastare tag om vapnet. Han grimaserade och vände bort huvudet. Inte för att det hjälpte, stanken från den ruttande människokroppen låg som en filt över bilen. Men när han tittade bort från kistan kändes det åtminstone, som om han gjorde något åt saken.

Men skulle han stå ut tills de var framme – i flera timmar till? Kanske blev det bättre efter middagsbönen? Somaliern blängde ilsket på lasten. Igen.

Inne i kistan hade Azzam Azzis Mubarak fullt upp att göra med att andas – och kontrollera kräkreflexen. Det tre dagar gamla liket

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

låg över honom och pressade luften ur hans lungor. Det var inte bara fysiskt ansträngande att andas, det krävde en enorm viljeansträngning att dra in de kväljande men livsnödvändiga ångorna genom näsan.

När Azzam vred på huvudet för att få lite mer luft lossnade några av de trådar ur den dödes kläder som klibbat fast i svetten på hans ansikte. Han rörde lite på sitt vänstra ben, den enda kroppsdel som liket inte vilade tungt på. Den avlidne hade varit enbent, och det hade säkert varit jobbigt för honom. Men Azzam var tacksam för att han kunde röra på åtminstone en del av sin kropp.

Jag kommer att kvävas innan vi ens kommit fram till gränsen, tänkte Azzam.

Den levande mannen i kistan pressade baksidan av huvudet mot kortsidan och hävde sig – och den döda kroppen ovanpå sig – upp mot kistlocket. Med sitt högra pekfinger lyfte han locket ett par centimeter, blinkade för att inte bländas av dagsljuset, som strömmade in genom springan, och sneglade på vakten, som just höll på med att lägga geväret till rätta igen. Vakten kastade en kontrollerande blick på kistan, men sedan vände han sig om och pratade med chauffören. Azzam hörde orden ”middag” och ”bön”. Lastbilen svängde av och stannade med ett ryck vid sidan av vägen.

Azzam sänkte kistlocket så tyst han kunde. Bilen gungade till när vakten hoppade ner från flaket. Dörren till förarhytten slog igen med en smäll. De två männen gick mot några skjul ett hundratal meter från bilen. Deras samtal hördes allt svagare. När det inte hördes alls längre frigjorde Azzam sina armar, sin bröstkorg och sitt huvud från liket, stöttade sig mot höger armbåge, höll upp locket med vänster hand och lyfte huvudet över kanten. Jämfört med den stank han hade andats in i så många timmar kändes luften på flaket fräsch som en havsbris.

Azzam kände till och med lukten av nybakt bröd från en öppen eld utanför ett av skjulen. Det hade varit underbart med något att äta, men för ögonblicket var det otänkbart. Skulle han fly? Kliva ur

likkistan och springa? Nej, den tanken övergav Azzam utan vidare – det var alldeles för lång väg kvar. Även med lastbil skulle det vara natt innan han kom fram till Kenya.

Azzam lutade sig tillbaka i kistan. Locket höll han öppet för att få så mycket luft som möjligt, samtidigt som han höll ett öga på skjulen för att inte överraskas av chauffören och vakten. Det var lite bekvämare att halvsitta än att ligga ner – men vilken bisarr situation! Vilken galen värld, där man reste säkrast i en likkista under ett lik! Men det var den transportmetoden, som bibelsmugglarna föredrog, och ett lika udda som smart sätt att få muslimska chaufförer att arbeta för det kristna evangeliet.

Ingen muslim skulle våga öppna en likkista, och så rakt inte titta under liket. Det var visserligen inte uttryckligen förbjudet i islam att röra vid de döda, men de somaliska muslimerna var vidskepliga till tusen och höll sig så långt borta från de avlidnas kvarlevor, som de bara kunde.

Så gömda under lik forslades biblar till troende i Somalia och flydde en och annan somalier till Kenya, när situationen i Somalia blev alltför hotfull. Det hade aldrig hänt att någon åkt fast. Men inte så sällan låg det två lik i kistan, när den nådde sin destination. Azzam intalade sig själv att det inte skulle gå så den här gången – och inte nästa vecka heller, när han återvände till Somalia med biblar.

När han hörde chauffören och vakten gräla andades han in djupt en sista gång och sänkte sig ner i kistan. Han undrade vad männen bråkade om – och fortsatte fundera på hur det hade blivit som det blivit i hans liv.

FÖR NÅGRA MÅNADER SEDAN hade Azzam gått till sin imam för andlig vägledning. ”Mannen som du ser i dina drömmar är djävulen. Lyssna inte till honom!” Azzam teg medan Hussein Mohammed, byns andlige härskare, läxade upp honom. Utskällningen pågick en bra stund. Imamen hade sannerligen inte något till övers för det som Azzam hade berättat. ”Visionerna – eller vad du nu kallar dem – är

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

falska! Allihop! Jag hör om sådant hela tiden. Låt inte lura dig, som andra gör. När du drömmer om vår Store Profet, då kan du komma tillbaka till mig.”

”Men jag har haft *sju* visioner om mannen, som kallar sig Jesus. Varför fortsätter de? Vad är det han försöker säga till mig?” Byprästen svarade med en backhand mot Azzams ansikte. Azzam föll hals över huvud i högen av skor, som bedjarna hade ställt ifrån sig utanför dörren till moskén. Inne i helgedomen pågick fredagsbönen för fullt och ingen lade märke till att det låg en knockad man bland skorna. Imamen blängde med vitglödgade ögon på den golvade rådsökaren.

Bönerna drönade i Azzams omtöcknade hjärna. Han låg helt stilla och blundade, tills imamen vände sig om och gick in i moskén. Då reste han sig till hälften och kröp på händer och knän ut i det fria. *Tänk om jag hade berättat för honom att förra gången jag såg Jesus var här i moskén!* Azzam kände sig fortfarande yr men drog sig upp på fötter och började hasa sig hemåt. *Då hade han väl dödat mig!*

Azzams tanke var att kasta sig på sängen och vila under eftermiddagen. Men det han såg, när han öppnade dörren till sitt rum, ställde alla planer på ända. Han tog stöd mot dörrkarmen och stirrade på föremålet, som låg i hans säng. *Vad är detta?* viskade han andlöst. Träkorset var en meter långt och dränkt i blod.

Vem har lagt hit korset? Det är någon som vill sätta dit mig! Om far får se detta ... Om någon får se detta ...

”Mitt blod är fortfarande färskt nog för dig, Azzam!” Azzam ryckte till när han hörde rösten, som verkade komma ur tomma intet. Han såg sig omkring i rummet. Jesus – han hade hört honom så ofta nu att han kände igen rösten – talade så högt, att han måste ha hörts i hela huset. Azzam tittade återigen på sin säng. Nu var hela sängen täckt av blod.

Chocken gjorde Azzam klarvaken. Han sprang ut i köket och fick fatt i sin mor, som arbetade där i godan ro. Han drog henne efter sig till sitt rum. Lillebror Hajj följde hack i häl. ”Mamma! Vem har lagt korset i min säng?”

”Vilket kors? Azzam, har du blivit galen? Det ligger inte något i din säng.” Mamman pekade på madrassen. ”Men varför luktar det blod härinne? Har du varit i slagsmål igen? Har du dödat någon den här gången?”

Hajj var två år yngre än Azzam, men en kraftig ung man. Han greppade om Azzams skjorta och kastade honom till golvet. Med sin nakna fot sparkade han storebror i ansiktet, fnös och vände sig bort i vredesmod. Hajj var klar över vad han tänkte göra: söka upp pappa och berätta allt för honom om familjens avfälling.

När Azzam hade blivit ensam med sin mor, sade han bevekande: ”Mamma, Jesus var här – igen! *Du* tror väl på mig? Det måste du göra. Varför skulle jag hitta på detta? Hörde inte du honom också?”

Rawia Mubarak såg sitt äldsta barn i ögonen och sade lugnt: ”Ge dig av, sonen min, och kom inte tillbaka.” Så Azzam gick, nästan utan avbrott, fyra mil till en by, där han hade vänner som han visste skulle skydda honom. Han kom fram långt efter midnatt.

Efter tre veckor misstänkte Azzam att hans far anade var han gömde sig. Så var det inte. Hans far visste *exakt* var sonen var. Som krigshövding och pirat hade Pappa Mubarak full koll på alla som uppehöll sig inom hans gränser.

”ETT PAKET FÖR AZZAM MUBARAK!” ropade en man. Azzam kom till dörren. Budet sänkte rösten: ”Det är från din far.”

Azzam stirrade först på mannen och sedan på paketet, som främlingen hade lagt ifrån sig på marken. Han mumlade, halvt för sig själv, halvt för budet: ”Från far? Men varför..” Främlingen backade undan. Azzam lät blicken svepa över grannhusen. Byn verkade ovanligt tyst. Gatan var helt tom. Var detta en fälla? Låg det en bomb i paketet? Skulle pappans pirater storma fram och döda honom?

Tankarna korsades i skallen på Azzam. Han blinkade förvirrat. *Eller har pappa ändrat sig? Kanske är det en försoningsgåva? Han sade ju en gång att det var jag som skulle ta över? Kanske ger han*

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

mig en chans till? Azzam hade redan visat vad han dög till som pirat. Hans far skulle gärna se honom som näste krigshövding.

Azzam gick fram till paketet, ställde sig på knä, lade en hand på var sida om lådan och skakade den varsamt. Budet backade undan lite till.

Lådan var oväntat tung. Men det kändes inte som om den innehöll något av metall, som en bomb eller något annat farligt. Azzam rev av omslaget.

Ingenting han någonsin tänkt eller hört hade kunnat förbereda honom på det han såg. I en genomskinlig plastpåse låg blodiga kroppsdelar, röd vävnad, brunt kött. Hans mamma.

Vedergällning är en självklarhet för Somalias krigshövdingar och pirater, och Azzam var uppväxt i den världen. Men att hans far skulle slakta hans mor för att hon hade hjälpt honom att fly var en tanke, som aldrig hade slagit honom. För att ytterligare klarställa att det rörde sig om en avrättning hade pappan lagt ett foto på likdelarna. Det visade mamman i tårar, på knä framför två män med höjda knivar. Azzam kände igen dem. Så Mahdi och Yasin hade utvalts för mordet... De hade inte slarvat.

I nerkanten på fotot hade pappan skrivit en hälsning till Azzam: *Om du försöker begrava din mor i Somalia, kommer vi att gräva upp henne och mata hundarna med henne.*

Nästa dag forslade Azzam sin mors kropp till kusten och begravde henne i havet.

AZZAM LIV SOM PIRAT tog slut samma dag som han öppnade paketet från sin far, och bara några dagar senare började hans nya liv som frimodig efterföljare till Honom, som han hade insett var mer än bara Stor Profet.

Krigshövdingens modige son gick med fasta steg längs en dammig bygata. Ett par dussin ögon uppfattade hans handssignaler – fast utan att visa det. Men en kvart senare samlades tolv personer i ett av husen i byn, en och en halv mil söder om Mogadishu. I all hem-

lighet. Tre knackade på baddörren. Några klev in genom fönstret åt norr. Resten kröp in genom fönstret i söder. Ingen använde sig av framdörren. Det var andra gången som de kristna kom samman. Två månader tidigare hade 100 procent av byns invånare varit muslimer.

Som husförsamlingens ledare skulle Azzam tillbringa många sömnlösa nätter på möten. I skenet av stearinljus. Svaret på frågor och berättelser om det mysteriösa, blodiga korset i sitt gamla sovrum.

Redan efter första mötet hade de nyomvända betalat högsta priset för det steg de tagit. Azzam hade överlevt, men sex personer hade avrättats efter bara ett par dagar som kristna. Släpats ut ur sina lerhyddor mitt i natten och halshuggits. Domarna hade basunerats ut och verkstälts så att alla i byn kunnat bevittna dem. Efter detta räknade man inte med fler avhopp från islam. I den här byn var Jesus *inte* välkommen.

Men han kom ändå.

Tolv nya efterföljare satt tysta medan Azzam gick igenom handsignalerna en gång till. "Ring betyder *möte*. Tre står för *tredje huset*. Höger är *riktningen*. Slag betyder *så fort ni kan*."

Sedan öppnade han byns enda bibel – förmodligen den enda bibeln i hela provinsen. "Saliga är de som är fattiga i anden", läste han, "för dem tillhör himmelriket. Saliga är de som sörjer, för de ska bli tröstade." (Matt. 5:3-4) Släktingarna till dem, som hade dödat, log. De sörjde men längtade samtidigt efter den glädje, som deras anhöriga hade fått uppleva – även om det bara hade varit i ett par dagar, här på jorden. Gruppen satt tyst i flera minuter.

Jabar bröt tystnaden. "Azzam, varför sade din mamma åt dig att fly? Varför gjorde du som hon sade?" Azzam hade ännu inte berättat allt för dessa nykristna. Han såg Jabar i ögonen. "Det var det enda jag kunde göra, Jabar. Jag var tvungen att fly. För min far kommer affärerna först. Du känner honom ju. För en krigshövding med så stor makt som han, är det omöjligt att ha en son som följer Jesus. Han hade inte dödat mig själv, men jag hade ändå dött. Han

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

hade skickat sina pirater, och de hade gjort det utan att blinka. Det är deras plikt, deras religion. Och det visste mamma, och hon ville rädda mig.

”De letar fortfarande efter mig och de tänker inte ge upp – ett hedersmord fullföljer man, *halal*, du vet. När mamma sade åt mig att ge mig av, var det sista gången jag såg henne.”

Han berättade om paketet han fått. Ingen sade ett ord.

”Men vi har varandra. Ni är min familj nu. Jesus kallade var och en av oss, precis som en herde kallar på sina får. Det känner ni till. Ni hörde hans röst – några av er bokstavligen – och gensvarade på kallelsen. Kom ihåg att Jesus har varnat oss: ’En bror ska utlämna sin bror till att dödas och en far sitt barn.’ (Matt. 10:21)

Azzam ville inte att gruppen skulle fortsätta att grubbla över hans öde, så han bytte ämne. ”I morgon lämnar jag landet.”

”Men – varför då?” ropade Jabar. De andra i rummet stelnade till, och flera sträckte ut händerna och höll för Jabars mun. Inte så högt! Azzam höll fingret för munnen. Bara ett tyst möte var ett säkert möte. ”Fienden smyger på oss. Han drar åt snaran, som repet runt halsen på en som ska hängas. Men vi är inte kriminella. Vi har blivit fria! Jesus fördömer oss inte. Det är bara de, som hatar honom, som dömer oss.

”Jag ska till Kenya. Där har de biblar. Jag har kontaktats av troende, som vill ge oss några.” Han tystnade och tittade sig omkring i rummet. ”Min resa kommer att ta ungefär en vecka, kanske längre. Men när jag kommer tillbaka, kommer ni allihop att få en liten bibel – så liten att den går lätt att gömma.

”Vi måste väpna oss med Ordet. Ni måste lära er så mycket som möjligt utantill och ge vidare biblarna till andra, som redan väntar. Vi måste bli starkare för vår kamp kommer att bli hårdare. Mycket hårdare.”

Jabar tittade sorgset på Azzam. ”Du kommer inte att nå gränsen levande”, viskade han.

”Vi får se, Jabar. Jag har en plan.”

LASTBILEN SKUMPADE upp på vägen igen och fortsatte mot gränsen. Så här långt hade planen fungerat perfekt. Azzam log och lade sig till rätta under liket. Två veckor senare, efter en andra tripp i en likkista, var han hemma igen.

Ring. Sju. Vänster. Slag. Den här gången var det Jabar som gick längs bygatan och signalerade. Han motstod frestelsen att le. Inom några minuter satt tolv troende på golvet i ett annat möteshus. I en timme bad de passionerat. Många bad för Azzams säkerhet.

Något hördes vid bakdörren och bönen tystnade. Vad skulle nu hända? Dörren öppnades sakt. Azzam klev in i rummet och ställde ner en låda på golvet. Alla reste sig, trängdes runt sin hemkomne ledare och kramade om honom. ”Biblarna är slitna. Våra kenyanska syskon har läst dem i årtal. Ni skulle ha sett glädjen i deras ögon när de överlämnade dem till mig. Detta är verkligen en kärleksgåva.”

I en timme fortsatte de att be och smörja biblarna med glädjetårar. Men till slut avrundade Azzam mötet. De hade redan varit tillsammans farligt länge. En i taget smög de ut ur huset.

DE TVÅ MÄNNEN SVASSADE stolt genom centrum. De var så upptagna med att skryta över sina senaste erövringar bland byns kvinnor, att de först inte lade märke till mannen, som klev ut på gatan några meter framför dem. Men så såg Mahdi och Yasin vem det var – och tystnade tvärt. Azzam Mubarak var den siste de ville stöta på.

”Jag vet vad ni gjorde med min mor.”

”Azzam, vi var tvungna. Vi ville inte göra det, men din far gav oss en order och hotade att ...” Medan han talade, sökte Mahdi med högerhanden bakom ryggen.

”Jag vet allt om min far.” Azzam stirrade på de två mördarna. ”Jag har inte kommit för att hämnas.” Han pausade för att ge eftertryck åt sina ord. ”Jag har kommit för att förlåta er.”

Mahdi och Yasin sneglade på varandra och på mannen, som stod framför dem. Skulle de tro på vad han sade?

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

Azzam fortsatte: ”Jag vill att ni ska veta att jag älskar er och har bett för er ändå sedan jag såg er och min mor på det där fotot. Jesus har fyllt mitt hjärta med medlidande för er. Ni behöver honom – precis som jag. Han kan förlåta mördare. Hans kärlek är större än allt ont ni gjort.”

Det var första mötet de tre männen emellan. Men de möttes igen – ofta. På natten. Och Azzams vittnesbörd fick Mahdi och Yasin att lägga ner sitt piratliv vid den förlåtande Frälsarens fötter.

Till att börja med höll de hemligt vad som skett. Men en eftermiddag fick Azzams husförsamling handsignaler att samlas vid midnatt. (De vågade inte längre träffas utan dröjsmål utan väntade alltid i några timmar.) När Azzam kom var de andra redan på plats. Alla samtal i rummet tystnade mitt i meningen. Jabar drog häftigt efter andan och kände hur det krampade i magtrakten – deras ledare hade kommit in genom *framdörren!* Och bakom honom stod Mahdi och Yasin.

Azzam mötte lugnt alla oroliga blickar. Han lyfte handen och pekade på sina två följeslagare. ”Mahdi och Yasin tillhör familjen. De är förlåtna.” Ett leende bredde sakta ut sig över Azzams ansikte medan han lät sina ord sjunka in. Ingen sade något. Alla var upptagna med samma fråga: hur kunde Azzam le åt männen som slaktat hans mor? Hur kunde han så mycket som vistas i samma rum? Ville han inte hämnas något lite?

Mahdi bröt tystnaden. ”I min religion kunde vi aldrig vara säkra på att bli förlåtna – vare sig av Gud eller människor. När Yasin och jag såg Azzam på gatan förra veckan, greppade jag efter min kniv, för jag utgick ifrån att jag skulle behöva försvara mig. Varför skulle han söka upp oss, om inte för att hämnas sin mammas död och döda oss för att värna om hennes heder?”

”Men det som Azzam sade lamslog oss. Vi trodde inte våra öron. Han talade om att förlåta ... Jag hade aldrig hört något sådant.”

Mahdi tystnade och sänkte blicken. Men så såg han upp igen och fortsatte: ”Jag har längtat efter sådana ord många gånger. Att Azzam

vill förlåta mördare som oss och säger att han älskar oss – det är otroligt.” Mahdi sänkte blicken igen.

Yasin fortsatte berätta. ”Under veckan som gått har vi tre träffats på nätterna. Azzam har visat oss att Jesus kan förlåta de värsta syndare. Mose dödade en man, och Paulus sände människor i döden. Ändå blev de förlätna och fick ett nytt liv. Det är fortfarande svårt för oss att tro på det här, men vi vet att det är sant.

”Jesus har till och med förlåtit att vi varit pirater. Stöld och mord var vårt liv. Bara Jesus kunde förlåta oss, och bara Jesus kunde röra vid Azzams hjärta så att han kunde förlåta oss. Mahdi och jag ... vi tror nu. Vi har slutit fred med Azzam. Och med er.”

Yasin tittade på Mahdi, som tillade: ”Vi har också fått se att Jesus har gett broder Azzam ovanlig insikt. Han ser sådant som Herren uppenbarar för honom.” Jabar spärrade upp ögonen, när Mahdi lade armen om Azzam. ”Azzam fick inte riktigt ihop det förrän Yasin och jag berättade mer om hans mors död. Azzam hade hoppats på en sak för sin mamma, i sitt hjärtas djup – en sak som han absolut måste få veta. Och han hade rätt. När vi dödade henne var hennes sista ord: ’Jesus, Jesus, jag älskar dig.’”

EN HÄLSNING FRÅN AZZAM

Mitt liv i Kristus har aldrig varit utan svåra prövningar, i varje fall inte under några längre perioder. Men i allting har jag fått uppleva hans kraft. Med tiden fick jag veta att mamma hade drömt om Jesus samtidigt som jag gjorde det. Tidigare i livet hade hon mött en missionär som undervisade henne om Bibeln, och hon bevarade berättelserna och verserna i sitt hjärta.

Om jag fick ställa en enda fråga till henne, skulle jag fråga: ”Mamma, såg du också korset på min säng den där dagen?” Hon sade aldrig om hon gjorde det. Hon bara sade åt mig att fly, eftersom hon var rädd att jag skulle bli dödad.

”ÄR DU KRISTEN SKA DU DÖ!”

Mahdi och Yasin blev mina lärjungar, och båda har anslutit sig till Herrens undergrundarbete. Ingen annan än vår nådefulle herre, Jesus, hade kunnat rena mitt hjärta från den vrede och det hat jag kände mot dem.

Jag har varit kristen i femton år nu. När jag gifte mig visste min fru, att vi inte skulle leva ett normalt liv. Hon sade: ”Azzam, vi kommer att leva under hot ända tills vi dör som martyrer för Kristus, men jag gläder mig över att få dela det livet med dig.” *Dö som martyrer för Kristus!* Vilken orädd Gudskvinna! Det är mer än välsignat att få ha henne som livspartner.

Vår son Hakeem har kidnappats tre gånger av pirater. De försöker hjärntvätta unga killar och göra dem till pirater, men när de försökt med Hakeem har Gud i sin nåd gripit in och fört honom hem igen.

Vanligt folk reser till fots, eller med åsna eller buss. Jag reser fortfarande i likkistor. Det är enda sättet att föra in biblar till de heliga i landet. Jag älskar ironin i att kistor för döda kommer med nytt liv till människorna i Somalia! Tack vare Bibeln blir landets undergrundskristna – och de är många vid det här laget – mer lika Jesus.

Som pirat tog jag risker, och som undergrundmissionär är det samma sak. Afrikas horn är en ond plats. Satan har starka fästen i många familjer, i myndigheterna, i skolorna och förstås i islam. Djävulen strider mot oss på alla håll och kanter, men Gud vänder det onda till vår fördel.

Tålmod är en Andens frukt som jag har haft svårt att ta till mig men värderar högt. När du är en risktagare, som jag, tenderar du att stå på och sköta allting själv, men ofta är det inte så Gud vill ha det. Jesus har satt mig ”på skolbänken” och lärt mig att vänta in honom. Gud har lärt mig tålmod genom provningar. När vi klarat av en provning väntar nästa på oss.

Men provningarna är också helig mark för den troende. De tvingar oss att dra oss undan och böja knä inför Gud. Under provningen är det bara du och Jesus. Psaltarpsalm 23 handlar om att vi ibland vandrar i dödsskuggans dal. Provningen tar slut, men den tid,

som den har tvingat dig att tillbringa med Kristus, har ”märkt” dig och gjort dig till en annan människa.

Hur illa det än är kommer Gud att löna dig för din trofasthet, om du håller kursen. När en troende lider, är han eller hon som en gammaltestamentlig överstepräst i det Allraheligaste. Som människor vill vi skynda på allting, men det fungerar inte i det läget. Översteprästen skötte sina plikter samvetsgrant och metodiskt, för han fick bara en chans varje år. Varje sekund av den knappa tiden tillhörde Gud, och översteprästen visste vilken ära det var att få bära fram offret åt den levande Guden.

Det är så vi måste vara – tålmodiga med vår livskallelse och medvetna om vilken ära det är att få offra sitt jag åt Gud. Tiden med Kristus under livets prövningar är ett heligt, Gudagivet uppdrag i det Allraheligaste. När det blir din tur, se det då som en ära att du har blivit utvald. Skynda inte på! Vänta in Herren! Han är där med dig, precis som han var med David, när herdekungen diktade sin odödliga psalm: ”Även om jag vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag inget ont, för du är med mig.” (Ps. 23:4)

Finns det något bättre? Tänk på oss i Somalia i dina böner. Vi sänder er all vår kärlek i Kristus.